

OSTENDE

Feia goig, Ostende, avui:
el Kursaal, una corba singular de formigó,
un gran salt envers la gent.
L'ajuntament, amb Neptú i amb el
rellotge elèctric, i els seus volts
amb les plantes i els arbres i una figureta
de Minne, feta de bronze, si no m'erro.

Feia goig, Ostende, avui:
molts de pits en moviment
de turistes bronzejades,
el Centre ple de mòbils, per fer
calcinar Calder de l'enveja,
el palau de les festes i el quiosc.

Sota el zodíac, a la plaça d'Armes,
també hi he vist molts homes forasters
passejant inermes, sense gens d'angoixa.

Això de la guerra nuclear és una conya.

OOSTENDE

Het was goed in Oostende, vandaag: / het Kursaal, een bevallige betonnen
bocht, / een sprong in het midden der mensen. / het Stadhuis, met
Neptunus en de / elektrische klok en het entoerage / der planten, der
bomen, en een beeldje / van Minne, in brons, als ik me niet vergis.
Het was goed in Oostende, vandaag: / veel gebronsde, bewegende busten
/ van vrouwelijke toeristen, / het Centrum vol mobilen, om Calder /
van nijd te doen verkalken. / het Feestpaleis en de Kiosk.
Onder de Dierenriem op de Place d'Armes / zag ik de mannelijke
toeristen, / ongewapend, en ook niet angstig.
Dat van de nukleaire oorlog is een grapje.

Al quiosc, d'un instrument a l'altre, quequeja
Carl Maria von Weber.

De vegades, entre címbals explosius,
entre els cops dels timbals acoblats,
un petit núvol del Bolet
és reprimit.

Pel carrer de la Capella romancegen mariners beguts

Op de Kiosk stottert van instrument tot instrument / Carl Maria von
Weber. / nu en dan, tussen de explosieve cimbalen, / in de met elkaar
parende paukenslagen, / wordt een Paddenstoelwolkje de kop / ingedrukt.
Matrozen lopen dronken door de Kapellestraat.